

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva

farnosti Božského Srdca Ježišovho

Partizánske-mesto

IX. ročník
číslo 6/2011

A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta.

Jn 6,51

Šírimo za
dopravovolný príspevok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

My sme tu doma!
strana 3-4

Zaujalo nás

Vzkriesenie a
predstava neba
strana 4-5

Odkaz kardinála
Mons. Jozefa Tomku
strana 6-7

Týka sa nás

Hold Kristovi v
Eucharistii -
Tajomstvo Božej
Lásky
strana 8-9

Zamyslenie

Rovnakí s malými
rozdielmi
strana 9-10

Aktuálne

450 rokov od
príchodu jezuitov na
Slovensko
strana 11

Zaujalo nás

Kto vyhráva vojnú?
strana 12-13

Farská kronika od 19.4. do 25.5.2011

Do nášho cirkevného
spoločenstva sa sviatostou
krstu začlenili:

Tomáš Hanus
Matúš Dobiaš
Sebastián Petrík

Karin Farová
Barbora Miškelová
Ema Miškelová
Michaela Boboková
Stanislav Alexander Stojka
Filip Sledz
Šimon Čapla
René Lakatoš
Sára Fábryová

S nádejou na večný život
sme odprevadili:

František Hvizdoš, 78 r.
Štefan Tamaškovič, 95 r.
Rudolf Plaštiak, 67 r.
Ľudmila Machalíková, 82 r.

Liturgický kalendár

- 2.6. - Nanebovstúpenie Pána
- 5.6. - 7. veľkonočná nedele
- 12.6. - Zoslanie Ducha Svätého (Turíce)
- 19.6. - Najsvätejšej Trojice
- 23.6. - Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi
- 26.6. - 13. nedele v cezročnom období
- 29.6. - Sv. Petra a Pavla, apoštолов

My sme tu doma!

(... a preto sme nemohli vyhrať?)

Pamäťate sa na ten ošiaľ na Slovensku, keď v roku 2002 naša hokejová reprezentácia získala v Göteborgu zlato? Hokej spájal. Celý národ sa na niekoľko dní zjednotil. Vtedy bol asi každý hrudí na to, že je Slovák. Kapitán Miro Šatan mal po šampionáte vzácny príhovor v parlamente, kde prosil slovenských politikov, aby sa aj oni dokázali zjednotiť v spoločnom úsilí pre Slovensko tak, ako hokejisti. Veľký úspech sa podaril už skôr - v Petrohrade v roku 2000 - striebro. Bronz z roku 2003 bol pre nás poslednou medailou. Odvtedy každoročne túžobne očakávame, či sa to nezopakuje. Spomínam si, ako intenzívne sme tieto veci prežívali, keď sme boli deti. Ocko zvykol zahojiť detské sklamanie (hoci bol tiež riadne hokejom pohltený) výrokom „chleba lacnejší nebude“.

Domáci šampionát priniesol sklamanie. Kde sa stala chyba? Golonka sa vraj vyjadril, že tréner Hanlon môže hokejistov učiť

akurát tak angličtinu. Naše opory, na ktoré sme sa spoliehali, sa nedokázali presadiť, podobne ako Alexander Ovečkin, do ktorého vkladali nádej Rusi. Asi je to už tradične údel organizátorskej krajiny ...

Hokej je pre mňa nádherným

podobenstvom:

1. Výkon - snaha.

Čo zo všetkých striel na bránu, šancí, brejkov, nájazdov, akcií, keď nepadajú góly? Počítajú sa góly, nie tyčky ani šance. Naša spoločnosť je nastavená na výkon - ak nemáš poriadny výkon, čaká ťa výpoved, opravák ... Na zemi spravodlivosti nikdy nebude, napriek tomu je človek povolaný čo najviac sa k nej priblížiť. Učiteľ nemôže žiaka hodnotiť podľa toho, či sa učil, ale podľa toho, čo vie.

Avšak Boh má iné kritériá - hodnotí podľa snahy. Ak urobíme to, čo je v našich silách, hoci možno v očiach okolia sme nuly (alebo aj vo vlastných očiach), v Božích očiach sme veľkí, lebo On hodnotí snahu.

2. Trestná lavica - očistec.

Keď spravíš prešlap, ľahajú to za teba iní (odpustky, sv. omše, modlitba, obeta), ty nemôžeš urobiť nič, len to prečkať.

3. Hokejový rozhodca všetko nevidí, a preto občas ukrivdí - Rozhodca, ktorý sa nemýli.

Boh je Rozhodca, ktorý je absolútne spravodlivý a súčasne absolútne milosrdný - pri poslednom súde nebudú žiadne protesty.

4. Tréner.

Prvým, najdôležitejším a nenahraditeľným trénerom boli pre mňa rodičia. Neskôr učitelia, duchovný vodca, spovedník.

5. Team - spoločenstvo.

Sám nevyhram, akokoľvek by som bol dobrý. Hokej je kolektívna hra - ak nebudem vidieť spoluhráča a budem ostatných ignorovať, zabezpečujem prehru. Bojujeme ako celok. Nejde o moje góly, ale o góly

tímu.

6. Hrací čas - život.

Nič nie je definitívne stratené, kým zápas beží. Stále je šanca, nádej zvrátiť zápas, minimálne ovplyvniť výsledok. Keď sa odpíska koniec zápasu = smrť, už na svojom osude nezmením nič.

7. Nebojujeme sami, hráme presilovku.

Vzkriesenie a predstava neba

Mnoho ráz sa umelci pokúšali predstaviť si, čo sa to prihodilo vo veľkonočnú noc v tom hrobe a naopak, pravidelne sa stretali s neprekonateľnými prekážkami.

Kristovo narodenie sa napríklad ľahšie predstaví, lebo to bol prípad podobný narodeniu hociktorého dieťaťa. Vzkriesenie je ale prvá taká udalosť vôbec a nemáme nijakého svedka, ktorý ho priamo videl.

Ani teológovia nie sú v lepšej pozícii. Ked' chcú opísať, čo sa prihodilo, musia používať veľmi čudné, na pohľad paradoxné výrazy. Pán vstal s telom, no to nebolo práve takéto telo, aké máme my teraz. To bola historická udalosť, ale nie taká, aby ju novinári mohli zaregistrovať a nechať ten obraz pre budúce pokolenia. Bola to udalosť v čase a priestore, no nie práve priestorovo-časová. Nijaký div. Vzkriesenie je udalosť, v ktorej sa otvorila puklina v našej časovo-priestorovej dimenzií a cez túto puklinu zažiarilo nebo. A cez túto prasklinu, v samom vzkriesenom Kristovi sú spojené dimenzie prechodnosti a dimenzia večnosti, dimenzia zeme a dimenzia neba. Vzkriesenie nás neodolateľne pritahuje, aby sme rozmyšľali o nebi.

Kedy ste poslednýkrát rozmyšľali o nebi?

Bojím sa, že mnohí sa vôbec nepamätajú, či vôbec niekedy rozmyšľali o nebi. A prečo by aj - vari nie je nebo celkom inakšie od nášho sveta, a tak každé

Bojujeme dopredu vyhratý boj (už 2000 rokov). Na našej strane je celé spoločenstvo svätých. *Micha Elohim?* Kto je ako Boh?

Veľa gôlov do súperovej siete, resp. maximálny možný výkon = urobiť všetko, čo je vo vašich silách = dať zo seba maximum vám želá a vyprosuje

Michal Lajcha, kaplán

rozmýšľanie oňom zostáva iba na úrovni alegórií, porovnávaní, obrazov? Nuž, jednoducho tak to je. A ako ináč? No my ľudia sme aj bytosti skúsenosti. Ak si niečo nevieme predstaviť, zviditeľniť, ťažko to preniká do našej duše. Náš ľud hovorí: Ďaleko od očí, ďaleko od srdca. Potrebujeme teda obrazy neba, ale nie hocjaké. Dôležité je, aby to boli obrazy, ktoré čosi reálne hovoria k našim konkrétnym životom. To, čím sýtiš svoju obrazotvornosť, vládne v tvojej duši.

Ak by som sa vás teraz opýtal, či si viete predstaviť peklo, myslím, že by tu nebolo ťažkostí. Hned' z tmy k vám vyskočia červeno-čierni rohatí, a náš nos sa naplní vzduchom plným síry a ohňom.

Všetky pekelné výjavy sú zaujímavé a také živé, ako by sme sa včera odtiaľ vrátili. Keď sčítame všetky jeho javy z televízie, filmov a umenia, nie div, že je nám také blízke. Peklo ovládlo našu obrazotvornosť.

A čo ak sa teraz pokúsime predstaviť si nebo? Ako vyzerá? A ako si ho môžete predstaviť? Ak si ho aj viete predstaviť, je veľkou pravdepodobnosťou, že to nie je nejaké prehnane dynamické a zaujímavé miesto. Anjeli nežne hrajú na harfy a svätci i svätice, každý na svojom bavlnenom oblaku, zbožne kľačia s rozšírenými rukami, a pozerajú sa do božského svetla a takto navždy. Bez urážky tých, čo hrajú na harfe,

nie je to vari jednotvárne? No ako si inak môžeme predstaviť nebo bez toho, aby nezostalo akýmsi abstraktným, ďalekým a monotónnym stavom? Pokúsme sa o to.

Malé dievčatko celé rozradostené skáče po vlaku. Jedna pani sa opýta: „A kam ty ideš?“ Dievčatko neprestane poskakovať a udýchané opakuje: „K babke, k babke, k babke.“

Deti zriedkavo povedia, do ktorého mesta alebo na akú ulicu idú. Ani to nevedia, ani to nie je dôležité. Vedia to, čo je dôležité: osobu, ktorú tam navštívia.

Možno ste si všimli, že Sväté písmo často opisuje nebo ako nebeský Jeruzalem, n e b e s k é mesto. Často p o č u j e m e mladých, ako sa žalujú, že sa nudia na dedine. Nie s ú t u diskotéky, ani zábavy ... V m e s t e s a naopak stále čosi deje.

Centrum mesta v Bratislave, nábrežie pri Dunaji, Korzo pri divadle - nuž takéto je nebo. Tam je život a živosť.

Tam sú dobrí ľudia, tam je Boh, stále a nanovo vzrušujúci, nevyčerpateľný vo svojej kráse a pravde.

Rozdiel je v tom, že kym ideme po ulici, alebo po rušnom námestí, sme zaujatí tým, čo chceme kúpiť. V nebi naopak budeme zaujatí láskou jedných voči druhým a láskou, ktorou nás bude Boh neprestajne zahŕňať.

Často sa nudíme, keď sme sami, alebo keď sme s ľuďmi, ktorých nemáme radi, no nikdy nie je nuda s ľuďmi, ktorí sú nám milí.

Vždy sa nájde téma pre rozhovor. Nebo je čosi podobné tomuto. Ak si aj nevieme predstaviť, aké je to byť v nebi, môžeme si oveľa ľahšie predstaviť, s kym sa tam stretneme. Istý teológ povedal: *Nebo je neznámy kraj s jedným veľmi známym obyvateľom, ba dokonca, s miliónmi.*

Nebo nie je priestor, ale spolubývanie s druhými ľuďmi, ktorých máme radi a ktorí majú radi nás. Večná láska a večná zábava s množstvom bratov a sestier, ktorých máme radi a ktorí nás majú radi a večnosť s Otcom, s Ježišom v Duchu Svätom, s Bohom, ktorý je plnosť lásky, priateľstva, smiechu, zábavy a krásy.

Nebude me mať naše o b y č a j n é t e l á a komunikácia cez tieto duchovné telá bude ešte lepšia, bezprostrednejšia. Istý duchovný otec zvykol povedať, že čím je viacej

osôb, ktoré pozná v nebi, tým viac v nebo verí. Nie preto, aby sám seba presvedčil o jestvovaní neba akousi autosugesciou, ale preto, že tak je mu nebo bližšie a hmatateľnejšie. Aj Zanzibar jestvuje, ale nakoľko ho nevidíme, zdá sa nám ďaleký, priam neskutočný. Keby sme tam mali nejakého známeho, ten ostrov by nám bol bližší.

Z chorvátskeho originálu preložila
rehoľná sestra Sapientia
(pokračovanie v budúcom čísle)

ZAUJALO NÁS

Odkaz kardinála Mons. Jozefa Tomku z púte zo Sanktuária Božieho milosrdenstva v Krakove

Aj keď tento rok sme osobne neboli na púti Rádia LUMEN, nedalo nám to, aby sme sa nezastavili a predsa si aspoň sčasti pripomenuli a Vám, milým čitateľom, sprostredkovali nezabudnuteľné a hlboké myšlienky, výzvy, ktoré odzneli z úst nášho kardinála otca Jozefa Tomku počas homílie na púti v Sanktuáriu Božieho milosrdenstva v Krakove dňa 14. mája.

„Pamäťam sa veľmi živo na ten slnečný deň 17. augusta 2002, keď dnes už blahoslavený

pápež Ján Pavol II. posviacal tento kostol a ku koncu svojej kázne povedal: „Ako veľmi potrebuje dnešný svet Božie milosrdenstvo! Na všetkých svetadieloch sa z hlbín ľudského utrpenia vznáša volanie o milosrdenstvo ... Preto dnes chceme v tejto svätyni slávnostne zasvätiť svet Božiemu milosrdenstvu ... Vnom nájde svet pokoj a človek šťastie ... Budete svedkami milosrdenstva! Toto poslanie zverujem vám i všetkým ctiteľom Božieho milosrdenstva, ktorí budú sem prichádzať z Poľska i z celého sveta.“ Výzva nášho veľkého priateľa nás priviedla sem zo Slovenska, kde sa pripravujeme na dôstojné oslavu 1150. výročia príchodu sv. Cyrila a Metoda k našim

praotcom. Aj naši apoštoli a spolupatróni Európy boli poslovia Božieho milosrdenstva, lebo pomáhali našim predkom, ktorých vtedajší kronikár opisuje ako drsných a tvrdých, aby si zmenili mravy a stali sa viac ľudskými pod vplyvom kresťanskej viery. Prečo však my natoľko vychvaľujeme milosrdenstvo? Podľa dnešného zmýšľania mnohých ľudí s milosrdenstvom ďaleko nezájdeme. Ako sa zdá, v živote sa prebije iba ten, kto má tvrdé lakte, nedbá veľmi na city, je chladne vypočítavý a priebojný, akýsi superman, odvážny až agresívny. Milosrdenstvo značí oproti tomu „milésrdce“, čiže súcit s inými, ohľadu, ústupčivosť, citlivosť na problémy iných - nuž, nakoniec nie je to slabosť? Môže byť milosrdenstvo vlastnosťou samého všeobucheho, nesmierneho Boha? A môže byť ideálom života pre kresťana, pre človeka?

Boh je „bohatý na milosrdenstvo“ (Ef 2,4). Zarathustra, Nietzsche a niektorí filozofi a náboženstvá nepripustajú milosrdenstvo u Boha, lebo ho považujú za ponížujúcu slabosť, ktorá nesvedčí Božej moci, nadradenosťi, veľkosti. Naopak Boh kresťanov je dokonca „bohatý na milosrdenstvo“ (Ef 2,4); ono sa považuje za dokonalosť, ktorú my ľudia máme napodobovať. Túto Ježišovu výzvu k dokonalosti nájdeme u Matúša vyjadrenú v slovách: „Budete dokonalí, ako aj váš nebeský Otec je dokonalý“ (Mt 5,48), ale u Lukáša v zaujímavej obmene: „Budete milosrdní, ako milosrdný je váš Otec“ (Lk 6,36). Božia

dokonalosť spočíva v milosrdenstve nebeského Otca. Boh je dokonalý, lebo je milosrdný. Nie je dokonalý, kto nie je milosrdný! Milosrdenstvo je Božia a božská vlastnosť, je mrvný ideál pre každého človeka. Ježiš Kristus je plným zjavením Božieho milosrdenstva, Božej milosrdnej lásky k ľuďom. Ako píše Ján: „Boh je láska. A Božia láska k nám sa prejavila v tom, že Boh poslal svojho jednorodeného Syna na svet, aby sme skrze neho dostali život. Láska je v tom, že nie my sme milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna ako zmiernu obetu za naše hriechy“ (Jn 4,8-10).

Pán Ježiš ukazuje svoje milosrdenstvo celým životom a učením. Jeho najdojímavejšie skutky sú prejavy jeho milosrdnej lásky. A najkrajšie podobenstvá sú o Božom milosrdenstve. Kto by nepoznal Boha v osobe milosrdného otca, ktorý aj po urážke a sklamaní v rodičovskej láske očakáva návrat marnotratného syna, vyzerá ho a keď ho zazrie, je mu ho ľuto, beží mu v ústrety, objíme ho, zabudne na všetko, vystrojí hostinu a povie staršiemu synovi, rozhorčenému nad tolkou veľkomysel'hostou: „Patrilo sa hodovať a radovať sa, lebo tento tvoj brat bol mŕtvy, a ožil, bol stratený, a našiel sa“ (Lk 15,32). Aké to povzbudenie pre každého hriechníka! „Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo“ (Mt 5,7). Náš Boh je milosrdný a takých chce mať aj nás: „Budťe milosrdní, ako je milosrdný váš Otec!“ (Lk 6,36). Ježiš Kristus, vtelený Boží Syn, si po vzkriesení zanechal na oslávenom tele len znaky svojej milosrdnej lásky: prebodnuté srdce a rany na rukách a nohách. Tak ako ho znázornila sv. Faustína so svetlom, ktoré žiarí z týchto Kristových rán. On slubuje aj nám šťastie a blaženosť, ak budeme milosrdní: „Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo“.

Dnes prichádza znova do módy kult mužnosti, výkonnosti, úspechu za každú cenu, tvrdých ľudí, bez ohľadu na dobro bližných a na spoločné dobro spoluobčanov. Honba za

bohatstvom príliš ovláda našu spoločnosť. Je stále menej vzájomnej dôvery a solidárnosti, stále viac závisti, ba aj nenávisti, obavy a neistoty. Beda ti, ak si starý, chorý, poškodený, nezamestnaný, chudobný. Ku komu sa môžeš utiekáť, komu dôverovať, kde nájsť pomoc?

Ale aj táto spoločnosť vie napriek všetkému ešte oceniť citlivého, dobrosrdečného človeka, ktorý je hotový obetovať čas, pozornosť, súcit, dobré slovo, úsmev, námanu aj pomoc. Všetci túžime po tom, aby naša spoločnosť bola na každej úrovni viac ľudská. Všetci potrebujeme viac vzájomného pochopenia, viac milosrdnej lásky. Tu je široký priestor pre Božie milosrdenstvo i pre naše vzájomné milosrdenstvo. Prišli sme sem prosiť nášho Boha o jedno i o druhé. Ponajprv vyprosiť si viac dôvery v Božie milosrdenstvo. K noham nášho Pána skladáme svoju modlitbu: „Ježišu, v teba dúfam!“ V nej sú zložené naše potreby, aj potreby našich drahých, starých i mladých, trpiacich a chorých, nezamestnaných, našich politikov a vedúcich, celý náš národ, ale predovšetkým rozbité rodiny a manželstvá, ktoré sa rozvádzajú. Zároveň prosíme, aby naše srdcia boli stále viac „milo-srdné“, otvorené pre skutky telesného i duchovného milosrdenstva, na ktoré sme už azda zabudli. Sú to výzvy na našu dobrú vôľu: z telesných môžu byť aj dnes aktuálne aspoň niektoré: hladných krímiť, smädných napájať, odievať nahých, preukázať pohostinstvo, navštěvovať chorých a ktoré nám život prinesie. Široké pole nájdeme pre duchovné milosrdenstvo, ktorého skutky sú: pochybujúcim dobre radiť, nevedomých poučovať, hriechníkov napomínať, zarmútených tešíť, odpúšťať urážky, trpeživo znášať nepríjemné osoby, za živých i mŕtvych sa modliť.

„**Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo.**“ **Buďme milosrdní a Boh bude milosrdný nám. Milosrdní dosiahnu Božie milosrdenstvo. A to je najvyššia a najlepšia odmena.**“ Amen.

ZAUJALO NÁS

Hold Kristovi v Eucharistii

- Tajomstvo Božej lásky

Úctu k Eucharistii prejavujeme nielen primeraným správaním sa v kostole, jej uchovávaním a slávením, ale aj rôznymi adoráciami, pobožnosťami a medzi ne patrí Slávlosť Božieho tela a krvi, keď slávostným spôsobom sa nesie Eucharistia mimo kostola k verejnej úcte. To presne určujú predpisy Kódexu kánonického práva (kán. 944). Tradícia siaha do 13. storočia proti bludom valdenskému a albigenškému. Dnešný sviatok ustanovil pápež Urban IV. v roku 1264.

Dnes je na mnohých miestach tradíciou, že ulice - kadiaľ pôjde s p r i e v o d s eucharistickým Kristom - sa zdobia lupienkami kvetov, z ktorých sa vytvárajú nádherné obrazy, texty, ktorými ľudia prejavujú svoju úctu, vzťah ku Kristovi pod spôsobom chleba a vína.

Oveľa dôležitejšie je, aby sme Krista prijímali do čistých sŕdc, svojím životom vzdávali Mu úctu, často sa s Ním v Eucharistii stretávali. Preto k plnej účasti na svätej omši patrí aj pristúpenie k stolu Pána. Od pápeža sv. Pia X. môžu pristupovať k svätému prijímaniu aj deti, ktoré majú vedomosti o Eucharistii. Je správne, že veriaci môžu prijímať aj viackrát denne, druhý raz, keď sú účastní na celej sv. omši (porov. kán. 917). Dôležitú úlohu zohrávajú eucharistické kongresy od 19. storočia. Prvý sa konal roku 1881 vo Francúzsku v mestečku Lille. Teraz sa slávia

každé štyri roky v meste, ktoré určí Svätý otec, na ktorý sám osobne prichádza alebo určuje naň svojho legáta.

Významnú úlohu zohráva aj odprosenie za svätokrádeže, nehodné, v hriechu prijímané Kristovo telo a krv, či použitie Eucharistie na nedovolené veci. Hovorí sa, že určité organizácie, ako napr. satanisti, znesväčujú Eucharistiu. Takáto činnosť je tak závažná, že jej odpustenie je viazané priamo na apoštolskú moc Svätého otca.

Na jednom bohostánku sú pravdivé slová: „**Pán Ježiš dal človeku všetko, čo mal: svoje Telo i Krv, svoje Srdce i Dušu. A to všetko z lásky k nám.**“

Eucharistia v nás túžbu po Božej blízkosti neumenšuje ani neuháša. Opak je pravdou, lebo ju roznecuje a robí ešte naliehavejšou. Slovo sa stalo telom a telo sa stáva „pravým pokrmom.“ Preto oslava Božieho tela kladie

dôraz na Jeho reálnu prítomnosť, nie je cieľom sama v sebe, ale má podnietiť k dôvernému prilipnutiu ku Kristovi, ktoré sa realizuje častým prijímaním Jeho Najsvätejšieho tela. Je potrebné Krista prijímať a je dobré spočinúť v duchu na Pánovej hrudi ako milovaný učeník a započúvať sa do tlkotu Jeho milujúceho srdca. **Ježiš na nás čaká v tejto Sviatosti lásky.**

Preto si, Ježišu, tak veľmi nástojil na tejto jedinej podmienke: „Ak veríš v Syna, máš večný život, ak neveríš, neuzrieš život...“ Bez

viery v Teba, v Tvoje schopnosti, v Tvoju lásku ku mnene, v Tvoje odpustenie ma nemôže ochrániť pred nástrahami zla a toto zlo ma postupne roztrhá na märne kúsky. Ak som v duši chorý zlom a neverím Ti, že lieky, ktoré mi podávaš, mi pomôžu, nevyliečim sa a choroba môže moju dušu oslabiť natoľko, že budem zápasíť o život, ale o ten večný ... Ak Ti však verím, Ježišu, a konám, čo mi hovoríš, čo odo mňa požaduješ - v dôvere, že mi chceš to najlepšie, vtedy ma Ty sám môžeš chrániť, Ty môžeš bojovať namiesto mňa o spásu mojej duše a táto ochrana je

nepremožiteľná - som v absolútnom bezpečí. Preto viera = život, preto ak Ti verím, prešiel som zo smrti do života, pretože len Ty vieš, ako v tejto dramatickej a nebezpečnej situácii okolo nás v duchovnom svete možno prežiť a prežiť s tými najkrajším vyhliadkami na večný život v Tvojom nikdy nekončiacom oblažujúcim objatí...

Čím viac rozumieme Eucharistii, tým skôr splníme Ježišove slová.

spracoval Boris

Rovnakí s malými rozdielmi

Ked' sa kedykoľvek ocitnem niekde v zahraničí, obyčajne sa snažím uvoľniť sa z prostredia služobných povinností či oficiálnych programov a vychutnávam si celkom sám atmosféru cudzej krajiny. Pozorujem ľudí, ich správanie, „nakúkam“, pokiaľ možno až do dvorov a bytov cez otvorené okná, odhadujem ich spokojnosť či nespokojnosť so životnou úrovňou, zasadnem do hostincov nižších cenových kategórií a samozrejme, snažím sa navštíviť kostol, kde vnímavý pozorovateľ môže získať mnohokrát veľa zaujímavých poznatkov.

S určitým zjednodušením dochádzam takmer vždy k hlbokejmu a upokojujúcemu presvedčeniu, že naozaj niet medzi ľuďmi žiadneho očividného rozdielu, či ide o juhoamerického indiána, alebo obyvateľa Škandinávie. Sme celkom rovnaké Božie deti! Rovnako sa rodíme, privádzame na svet deti, ktoré všetci máme radi, máme veľmi podobné starosti s ich výchovou, so zamestnaním a obžívou rodiny, úplne rovnako aj zomierame a všetci sa cítime doma iba tam, kde žijeme.

Napriek tomuto záveru existuje v zahraničí mnoho detailov, ktoré mnohých,

vrátane mňa, niekedy až fascinujú. Jednými z nich sú napríklad už spomenuté rozdiely vo forme prežívania katolíckych bohoslužieb, rôznych obradov či slávností. V mnohom môžu byť aj obohacujúce a inšpiratívne.

Určite tak ľahko nezabudnem na nedele strávené v spoločenstve veriacich vo farnosti sv. Cyrila a Metoda v kanadskom New Westminsteri nedaleko Vancouveru. Veriaci, väčšinou rodiny s deťmi, prišli už v ráno aj z väčších vzdialenosťí a po sv. omši zasadli v priestoroch nedaleko fary, kde mali pripravený obed. (Prípravu pohostenia mali každú nedelu podľa dohody viaceré rodiny.) V druhej debate a naozaj piateľskej atmosfére zotrvali dlhé hodiny a viacerí odchádzali domov až po zotmení. Podľa môjho názoru, naozaj príkladne strávili tento sviatočný deň a všetci sa očividne tešili na podobné stretnutie nasledujúcu nedelu.

Bolo to už pomerne dávno, v čase, keď osobný kontakt veriacich s knazom bol na Slovensku ešte pomerne vzácnym javom. Po svätej omši v istom parížskom kostole som spolu s piateľom zažil naozaj príjemné prekvapenie. Pán farár vyšiel pred vchod

prostredie na sústredenie sa nájde iba v prázdnych kostoloch. A pritom okolo vás sa pohybujú davy ľudí! Je to naozaj príkladný jav aj pre nás.

V katedrále v centre čílskeho mesta Valparaíso, kde sa tiež pohybovalo dosť turistov, ale aj bežných návštevníkov kostola, bola v strede umiestnená otvorená rakva so zomrelým. Ktokoľvek chcel, mohol sa priblížiť, nebožtika si poobzerať, pomodiť sa. Všimol som si, že nikto nie je z tejto situácie zvlášť vyrušený, zrejme išlo o bežný jav. Skrátka, v kultúre domorodcov je

smrť vnímaná ako súčasť života. Niečo podobné sme videli aj v tirolskom mestečku Alpbach, aj keď tam bola otvorená rakva v bočnej kaplnke kostola, no bola dokonca viditeľná z ulice! Páči sa mi to, lebo takto prirodzene tamojší ľudia vnímajú realitu života. Pre porovnanie som si s trpkostou spomenul na tých slovenských nešťastníkov, ktorí spisovali petíciu proti postaveniu hospicu v ich obci. Nechceli mať nič spoločné so starobou, chorobou a smrťou. Aký veľký rozdiel v náš neprospech!

Ešte spomieniem zážitok z návštevy sv. o m š e v portugalskom meste Porto. Pretože pršalo, vybral som si kostol v blízkosti hotela a úplne náhodou som sa o c i t o l n a b i r m o v k e . Zaujalo ma ale, že birmovanci boli oblečení p o m e r n e jednoducho, žiadne extra šaty či obleky, skôr bežné denné

oblečenie. Dôraz bol evidentne na niečom inom. Celú slávnosť ale mali „v rukách“ práve oni: spievali, recitovali, osobne ďakovali rodičom a odovzdávali im malé darčeky a kvety. Nádhernou chvíľou bol okamžik, keď birmovanci rozdávali prítomným veriacim vlastnoručne napísané modlitby za seba. Aj mne sa jedna ušla. Obrigado, myslím na teba často, dievčatko.

Ing. Andrej Bezák

450 rokov od príchodu jezuitov na Slovensko

Tento rok oslavila Spoločnosť Ježišova 450. výročie od príchodu na územie Slovenska. Jezuitská misia sa v šestnástom storočí začala v Trnave a ako mnohé dobré diela, jej počiatky boli tiež sprevádzané útrapami v podobe viacnásobných začiatkov. Po prvýkrát prišli jezuiti do Trnavy v r. 1561, po uplynutí 21 rokov od založenia Spoločnosti Ježišovej v Ríme sv. Ignácom z Loyoly. Avšak už po šiestich rokoch v r. 1567 po požiari, v ktorom spolu so 150 domami zhorelo aj celé ich kolégium, opustili Trnavu.

Druhýkrát prišli jezuiti do Trnavy v r. 1615 a v nastávajúcim storočí tu rozvinuli bohatú apoštolskú činnosť, o čom svedčí okrem iného aj založenie univerzity v r. 1635. Táto mala počas svojej existencie - ešte dnes nedocenený - významný prínos pre kultúru slovenského národa. Už len samotný štatistický údaj, ktorý uvádza, že v Trnave na konci 17. storočia bolo 7 000 obyvateľov a 1 000 študentov naznačuje, že Trnava v tomto čase prežívala taký rozkvet kultúry, aký nedosiahla nikdy predtým.

Zrušenie Spoločnosti Ježišovej v r. 1773 pápežom Klementom XIV. predznamenalo i zrušenie Trnavskej univerzity v r. 1777. Táto bola preložená do Budína. Hoci v čase pôsobenia univerzity bola Trnava strediskom kultúrneho a duchovného diania nielen v Uhorsku, ale aj v strednej Európe, po jej zrušení sa Trnava stáva iba periférnym mestom. Po obnovení Spoločnosti Ježišovej pápežom Piom VII. vr. 1814 prišli jezuiti do Trnavy tretíkrát v r. 1853. Hned po príhode tu založili noviciát pre

Rakúsko-Uhorskú provinciu. Keďže sa ocitajú v nových historických a kultúrnych podmienkach, premýšľajú o nových formánoch apoštolskej činnosti. Účinným apoštolským prostriedkom v tomto čase sa stali tzv. „*údové misie*“. Prostredníctvom nich hlásali náboženské pravdy držiac sa systému duchovných cvičení, aby sa veriaci duchovne preporodili a oživili svoj náboženský život. Známymi sa stali tiež pašiové hry, ktoré neslúžili len na útechu srdca a pobavenie očí, ale mali na zreteli katechetický cieľ: bolo to živé rozjímanie o umučení a oslavenej Ježiša Krista, ktoré zachytilo celého človeka; jeho rozum, vôľu i srdce. Nezanedbateľný bol aj - pre jezuitov už charakteristický - tlačový apoštolát.

V r. 1950 jezuiti prezili ďalšie zastavenie svojej činnosti, spolu s ostatnými rehoľníkmi. Nezanedbateľné je, že práve z tejto rehole pochádzajú mnohé významné diela. Jezuitom vo veľkej miere vdăčíme za Teologickú fakultu Trnavskej univerzity, jedno z existujúcich vydavateľstiev náboženskej literatúry, viaceré exercičné domy atď.

Jezuiti majú aj svoju vlastnú internetovú stránku: www.jezuiti.sk. Okrem veľmi zaujímavých informácií sa tam dajú nájsť aj vtipy o rehoľníkoch. Na záver aspoň malá ukážka:

Jezuita stretol kapucína. Obrátil sa k nemu a povedal mu s humorom: „Hovoria, že Judáš nosil bradu.“ Kapucín odpovedal: „Je to možné, ale je isté, že bol zo Spoločnosti Ježišovej.“

Kto vyhráva vojnu?

„Prečo musia všetky naše rozhovory končiť hádkou?!” hromžil John. Vybehol z dverí a šiel do krčmy.

Prečo som si Johna vlastne brala? Bláznilo som sa zamilovala do najkrajšieho a najzábavnejšieho chlapca, s akým som sa kedy stretla. Keď sme spolu chodili, oslňoval ma zvláštnou kombináciou gentlemantského vystupovania a klaunovského správania. Onedľho po svadbe začal však John piť a z úžasného miláčika sa stal netvor. Snažila som sa ho ovládnuť - primäť ho k tomu, aby prestal piť. Jeho správanie sa ale stále zhoršovalo. Ani ja som nebola žiadny anjelik. Mala som ale pocit, že moje špatné správanie sa dá ospravedlniť. Ved' mám za manžela netvora!

Naši najbližší priatelia boli toho názoru, že rozvod je len otázkou času. My sme však s Johnom vydržali spolu, hoci sa nám zdalo, že všetci okolo nás sa rozvádzajú. Možno bola príčinou naša tvrdohlavosť - chceli sme priateľom dokázať, že sa mylia. Boli sme rozhodnutí, že spolu vydržíme. Určite na tom mala svoj podiel aj skutočná láska. Keď sme si uvedomili, ako veľmi sa ľúbime, začali sme sa meniť, aby sme svoje manželstvo zachránili.

Najskôr sme začali meniť svoj životný štýl. Prestali sme sa stýkať s priateľmi, ktorí mali na nás zlý vplyv. Potom sme zmenili svoje náročné zamestnania a prestahovali sme sa do mesta. Na moje potešenie John prestal piť. Aj ja som sa snažila zmeniť svoje správanie - chcela som byť voči manželovi súcitnejšia. Akosi som sa ale nedokázala vzdať predstavy, že náš svet by sa mal točiť okolo mňa. Stále sme však pracovali na tom, aby sme sa vymanili zo svojej uhádanej minulosti a smerovali k tomu, čo je vyjadrené vetou „žili spolu spokojne až do smrti“. Kúpili sme si dom a založili rodinu.

Nato John začal mať zdravotné problémy. Nejakú dobu videl rozmažane. Potom mu začali tuhnúť nohy a ťažko sa pohyboval. Keď

začal chodiť kolísavo, mala som podozrenie, že začal opäť piť; John to ale popieral. Tesne predtým, ako prišiel na svet náš prvý syn, diagnostikovali Johnovi roztrúsenú sklerózu. Ide o nevyliečiteľnú chorobu centrálnej nervovej sústavy. Snažili sme sa dať do poriadku svoje životy a teraz začala manželova choroba ohrozovať všetko, čo sme dosiaľ vybudovali. Naštastie sa nám narodilo silné a zdravé dieťa, syn Danny. John v tom čase už kríval; blížilo sa postupné ochrnutie. Čoskoro sa neobišiel bez bariel. Trápila som sa kvôli nemu, ale bola som príliš sebecká, než aby som mu dala najavo lásku. Okrem toho som na neho mala málo času, keďže som sa starala o bábätko.

Zúfalý John sa vrátil k alkoholu. Z môjho zábavného klauna sa stal zatrpknutý šašo. Bol veľmi odmietavý, kedykoľvek som sa ho snažila utešiť. Ja som sa uzavrela do seba a lízala som si rany. Uvedomovala som si, že na tieto problémy sama nestačím. Uviazla som v úplne nemožnej situácii: mala som sa starať o dieťa a súčasne o manžela, trpiaceho depresiami. Nemohla som Johna opustiť. Uvedomovala som si, že Danny potrebuje otca. Nemala som ale vnútornú silu, aby som sa s týmito problémami dokázala vyrovnať. Je to vôbec v ľudských silách? Zúfalo som hľadala odpoved'. Vtedy vstúpila do nášho života naša milá susedka Mary. Navrhla mi, aby som sa skúsila obrátiť na Boha. Predstava, že budem závislá na bytosti, ktorú nevidím, bola pre mňa neobvyklá. Bola som ale natolko zúfalá, že som začala čítať Bibliu, ktorú mi Mary podstrčila. Nebývala som žiadna veľká čitateľka, ale táto kniha ma uchvátila! Pripadalo mi, akoby ma jej autor poznal a čítal moje myšlienky. Nachádzala som v nej svoj príbeh. A ten vôbec neboli príjemný. Nakoniec som ale začala vidieť svoj život zo správnej perspektívy. To ma viedlo k tomu, aby som pred Bohom kapitulovala. Biblia ma

usvedčovala, že pokiaľ mi John neboli dobrým manželom, potom ani ja som nebola dobrou manželkou jemu. Bola som možno ešte horšia než on. Raz som čítala verš: „Milujte svojich nepriateľov, robte dobre tým, čo vás nenávidia.“ (Lk 6,27) Mala som pocit, že mi niekto hovorí: „Toto je tvoj bojový plán.“ Uškrnula som sa, keď som zahliadla zatrpknutý výraz v tvári svojho „nepriateľa“. John sedel podľa svojho zvyku v izbe na stoličke, pil a nahnevane hľadel do steny. Milovať ho bude vyžadovať omnoho väčšiu obeť, než akú som kedy priniesla. Ale keď som videla Dannyho, ako sa hrá pri otcových nohách, vedela som, že ju musím priniesť. Musela som Johna milovať, napriek tomu, že sa stále hneval.

A tak som sa začala modliť. Prosila som Boha o schopnosť milovať svojho manžela. Začala som opatrne hľadať k Johnovi cestu. Jediným mojím motívom bola snaha o sebazáchovu. John vycítil moju rezervovanosť a odpovedal s ešte väčšou horkostou ako inokedy. Došlo mi, že nesmiem dávať najavo svoj strach, a tak som sa znova modlila. Tentoraz som prosila o silu a odvahu, aby som získala Johnovo srdce späť. Stále som k nemu pristupovala s láskou a drobnými pozornosťami. Spočiatku reagoval hnevlivo a podozrievavo, ale ja som sa nenechala odradiť. Potom som pocítila, že mám Johna chváliť za jeho silné stránky. Rozhodla som sa, že ho aspoň raz denne za niečo pochválim. Navonok sice chválu odmietal, ale po niekoľkých týždňoch som si všimla, že jeho obranná škrupina začína pukať. A stala sa ešte ďalšia zvláštna vec: ako som začala načúvať svojim slovám chvály, začala som si Johnove silné stránky skutočne vážiť. John bol inteligentný, jeho vedomie zodpovednosti za rodinu bolo mimoriadne silné a dokázal veľmi nežne opatrovať slabších. Napriek tomu, že bol vo svojom vnútri veľmi nahnevaný, na Dannyho nikdy hnevlivo neprehovoril. Bol voči nemu vždy jemný. Bol pripravený načúvať a pomohol so všetkým, čo bolo v jeho silách. Lenže choroba ho veľmi obmedzovala. To ho

frustrovalo - ako otca, ako manžela, ako muža. Okrem toho v sebe nosil jazvy po hlbokých zraneniaciach. Mnohé z nich som spôsobila ja. Vtedy som si už uvedomovala, že som sa k Johnovi správala hrozne. Nemôžem ho teraz obviňovať z toho, že máme v našom vzťahu problémy. Do manželstva som vstupovala ako ukážkový sebec. Bolo pre mňa zdrvujúce, keď som si musela priznať, že moje postoje k Johnovi výdatne pomohli k jeho závislosti na alkohole. Nastal ale čas, keď som sa musela prestať zaoberať sama sebou a všetku lásku a silu musela nasadiť na to, aby som napravila škodu, ktorú som spôsobila. Nebolo v mojej moci zastaviť roztrúsenú sklerózu, ale mohla som Johna milovať, hoci bol chorý.

Netrvalo dlho a ja som sa ocitla v spoločnosti veriacich žien, akou bola Mary. Tieto ženy vedeli milovať svojich mužov a učili ma, ako milovať Johna. Skoro som začala vnímať, že sa mením. Zo sebeckej egoistiky Boh vytvoril trpežlivú, veriacu a milujúcu ženu - bola som novým stvorením. Po niekoľkých mesiacoch vytrvalého prejavovania láskavosti a súčitu sa náš vzťah začal uzdravovať. John prestával piť a jeho hnev postupne opadal. Vrátil sa mi môj zábavný klaun.

Mírali sa desaťročia a s každou prekážkou naša láska rástla. S roztrúsenou sklerózou sme bojovali 30 rokov. John postupne stratal schopnosť chodiť, vzpriamene sedieť, hýbať rukami a zrozumiteľne hovoriť. Láska však Johnovi umožnila prekonávať svoje obmedzenia. Stal sa z neho vynikajúci manžel a otec, skvelý radca iným postihnutým a nakoniec i nadšený člen kresťanskej cirkvi.

Po 35. rokoch nášho manželstva dostal John zápal plúc. Oslabený imunitný systém nedokázal bojovať s chorobou. Tesne pred koncom som mu zašepkala: „Milujem ťa, John.“ John sa pousmial a namáhavo zo seba vydal slobá: „Ja teba tiež.“ Potom skonal. Roztrúsená skleróza možno vyhrala bitku, ale láska vyhrala vojnu!

(podľa knihy Gary Chapmana: Priběhy lásky preložené a krátené)

ZAUJALO NÁS

D E T S K E

O K I E N K O

Les

Raz v jednom navštevovanom lese vypukol požiar. Ľudia sa v panickom strachu rozutekali. Ostal tam len jeden slepec a jeden chromý. Slepec, zachvátený strachom, sa rozbehol priamo do ohňa.

„Nie tam!“ zvolal chromý. „Bežíš do ohňa.“

„Kam mám teda utekať?“ pýtal sa slepec.

„Ukážem ti cestu“, povedal chromý, „ale ja nemôžem bežať. Ak ma vezmeš na chrbát, obidva jem unikneme požiaru a dostaneme sa do bezpečia.“

Slepec si dal povedať a obaja sa zachránili.

Keby sme vedeli dať dokopy naše skúsenosti, naše nádeje a naše sklamania, mohli by sme sa omnoho ľahšie zachrániť všetci.

Bruno Ferrero: Je tam hore niekto?

TEST (Lukášovo evanjelium)

1. Kto zradil Ježiša?
a, Judáš b, Peter c, Pavol
2. Kto trikrát zaprel Ježiša?
a, Judáš b, Peter c, Pavol
3. Kto bol v Lk neplodný?
a, Anna b, Mária c, Alžbeta
4. Kto povedal Márii, že bude mať syna?
a, anjel b, Ján c, Jozef
5. Kto onemel, keď neuveril Božiemu posolstvu?
a, Jozef b, Zachariáš c, Pavol
6. Ktorí rodičia boli už starí, keď sa im narodil syn?
a, Alžbeta a Zachariáš b, Mária a Jozef c, Lazár a Marta
7. Kto vychovával Ježiša?
a, nikto b, anjeli c, Jozef
8. Kto pozdravil Máriu: „Požehnaná si medzi ženami“?
a, Anna b, Alžbeta c, anjel
9. Kto po zvestovaní navštívil Máriu?
a, nikto b, Alžbeta c, Jozef
10. Kto neveril Márii, že porodí z Ducha Svätého?
a, Jozef b, nikto c, pastieri
11. Kto zaspieval Magnifikat?
a, Alžbeta b, Anna c, Mária
12. Kto zaspieval Benediktus?
a, Simeon b, Jozef c, Zachariáš
13. Kto povýšil ponížených?
a, Boh b, anjel c, Ježiš
14. Kto bude blahoslavený po všetky pokolenia?
a, Ján b, Ježiš c, Mária
15. Kto zostal pri Alžbeti tri mesiace?
a, Jozef b, Zachariáš c, Mária
16. Kto povedal Jozefovi v sne o Márii a Duchu Svätom?
a, Ježiš b, Boh c, anjel

D E T S K E

O K I E N K O

17. Kto povedal, že syn Zachariáša sa bude volať Ján?

a, Alžbeta b, Zachariáš c, anjel

18. Kto je Spasiteľ?

a, Boh-Syn b, Boh-Otec c, Boh-Duch Svätý

19. Kto dal vykonať súpis ľudu?

a, cisár Augustus b, kráľ Herodes c, cisár Tiberius

20. Kto vtedy spravoval Sýriu?

a, Augustus b, Kvirínius c, Justus

19a, 20b.
12c, 13a, 14c, 15c, 16c, 17c, 18a,
4a, 5b, 6a, 7c, 8b, 9a, 10a, 11c,
Správne odpovede: 1a, 2b, 3c,

VTIPY

Na hodine náboženstva katechéta vysvetľuje deťom všadeprítomnosť Boha. Tu sa prihlási

Mórikko:

„Boh je naozaj všade?“

„Áno, všade,“ odpovedá katechéta.

„Aj u nás doma?“

„Áno, aj u vás doma.“

„Aj v našej pivnici?“

„Pochopiteľne, že aj tam.“

„Mňa neoklamete, my pivnicu nemáme ...“

Pán Brčko prinesie na krst svojho prvorodeného syna. Pred obradom sa farár pýta rodičov:

„Aké meno dávate svojmu dieťaťu?“

„Pavol Jozef František Alan Martin.“

Farár si povzdychne a obracia sa k miništrantom:

„Prineste viac vody!“

Na štadióne sa chystá veľká kresťanská akcia. K hlavnému organizátorovi príde vedúci kuchyne a sputuje sa:

„Koľko treba nachystať jedla?“

„To budú charizmatici, takže ako obvykle - päť chlebov a dve ryby!“

Príde pani do spovednice a hovorí kňazovi:

„Otče, som veľmi mŕnivá. Myslím si totiž o sebe, že som veľmi pekná.“

Kňaz sa nakloní, cez mriežku sa pozrie na dámu a hovorí:

„Pani, to nie je hriech, to je len omyl.“

„Ocko ty máš ale šťastie.“

„A to už prečo?“

„No nebudeš mi musieť na jeseň kupovať nové učebnice do školy, lebo budem zas v tej istej triede.“

Váš Pútniček

Aby neboli prázdniny prázdne dni...

Desatoro na prázdniny

1. Keď cestuješ, rozlúč sa s rodičmi a známymi, ale nie **s Nebeským Otcom.**
2. **Nezabudni** si nabaliť dôležité veci, doklady, obväz, ale aj **duchovnú knihu, sv. písmo.**
3. Vezmi si také topánky, ktoré by ťa v nedel'u priviedli **do kostola.**
4. Chodiac po horách i dolinách, mestách i dedinkách **nestrat' cestu k Bohu.**
5. Na turistike pomôže pri zablúdení kompas. Pri „poblúdení“ určite **pomôže modlitba.**
6. **Dbaj** o žalúdok, ale súčasne aj **o dušu,** aby neboli hladné.
7. Nos proti slnku okuliare tak, aby ti neclonili pri pohľade na Boha.
8. V batožine **nemaj smeti,** ale ani **v duši.**
9. **Rozdávaj** okolo seba **úsmev a radosť** namiesto hrešenia a hundrania.

10. **Z prázdnin sa vráť oddychnutý,**
zdravý a lepší! ☺ ☺ ☺